

Sygn. akt VIII GC 429/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Piotr Sałamaj

Protokolant – stażysta Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko (...) Publicznemu (...)

(...) w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Publicznego (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) w S. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 91.670 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset siedemdziesiąt złotych) z odsetkami za brak płatności w wysokości odsetek za zwłokę określanymi na podstawie art. 56 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa od dnia 23 grudnia 2016 r.;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.732,55 zł (siedem tysięcy siedemset trzydzieści dwa złote pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 429/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła pozew przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Specjalistycznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) w S. o zapłatę kwoty 116.202 zł z odsetkami za brak płatności w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. Dochodzone przez powódkę roszczenie obejmowało żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie od kwoty 1.963.587,02 zł należnej jej z tytułu wynagrodzenia za wykonanie umowy o roboty budowlane, za okres od 4 stycznia 2016 r. (dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin zapłaty) do 29 września 2016 r. (dnia zapłaty należności głównej) – tj. za okres 270 dni. Uzasadniając swoje stanowisko powódka podkreślała, że pozwany wstrzymywał się z zapłatą, pomimo spełnienia przez powódkę określonych umową warunków płatności.

Referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Szczecinie nakazem zapłaty wydanym 27 stycznia 2017 r. w postępowaniu upominawczym w sprawie VIII GNc 654/16 uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) ZOZ (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że to po stronie powodowej leży przyczyna opóźnienia otrzymania przez nią zapłaty, a to z uwagi na niedopełnienia umownych warunków otrzymania płatności określonych w § 10 ust. 8 łączącej strony umowy o roboty budowlane nr (...). Wymagana umową dokumentacja została przedłożona przez powódkę z opóźnieniem, a następnie pozwany powziął wątpliwości co do rzetelności powódki z uwagi na pojawienie się na placu budowy pracowników z oznaczeniami (...) które nie pasowało do żadnego ze zgłoszonych podwykonawców.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. (określana jako „wykonawca”) zawarła 29 kwietnia 2014 r. w wyniku przeprowadzenia przetargu nieograniczonego w trybie Prawa zamówień publicznych z (...) ZOZ (...) (zwanym „zamawiającym”) umowę nr (...) na „Przebudowę pawilonów nr 15, 16 wraz z jego rozbudową o łącznik 1A – w ramach zadania inwestycyjnego na potrzeby realizowanego projektu pt. »Utworzenie (...) opieki nad Kobiętą i Dzieckiem w (...) ZOZ (...), której przedmiotem – zgodnie z jej § 1 była realizacja robót budowlanych polegających na wykonaniu wyżej wskazanego zadania wraz z uzyskaniem i dostarczeniem inwestorowi – (...) ZOZ (...) pozwolenia na użytkowanie. Zgodnie z § 10 ust. 1 umowy wynagrodzenie ryczałtowe brutto wykonawcy określono na kwotę 19.620.611,51 zł, a charakter ryczałtowy umówionego wynagrodzenia dodatkowo podkreślały postanowienia zawarte w ust. 2 i 3 oraz 13, który nadto zaznaczał, że obejmuje ono również wynagrodzenie za roboty dodatkowe, które mogły zostać pominięte w przedmiarach robót lub postanowieniach umowy, a które są niezbędne do pełnego i należytego wykonania przedmiotu umowy zgodnie z zasadami sztuki budowlanej itd.

Zasady dokonania rozliczenia z tytułu wykonania przedmiotu umowy miało następować – stosownie do § 10 ust. 4 i następných umowy – fakturami przejściowymi – w częściach na podstawie faktur w taki sposób, że pierwsza faktura miała być wystawiona nie wcześniej niż po 30 dniach, a płatna do 60 dni od dostarczenia prawidłowo wystawionej faktury na podstawie protokołu zaawansowania robót (ust. 4 pkt 1), kolejne faktury miały być wystawiane po 30 dniach i płatne do 60 dni od dostarczenia prawidłowo wystawionej faktury na podstawie protokołu stanu zaawansowania robót (ust. 4 pkt 2), natomiast końcowa faktura o wartości nie mniejszej niż 10% wartości oferty miała być płatna do 30 dni po podpisaniu przez strony protokołu odbioru końcowego i uzyskaniu decyzji o pozwoleniu na użytkowanie (ust. 4 pkt 3). Zgodnie z ust. 5 podstawą wystawienia faktury miał być podpisany przez strony protokół stanu zaawansowania, natomiast – stosownie do ust. 6 – podstawą wystawienia faktury końcowej miał być podpisany przez strony protokół odbioru końcowego i uzyskanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Jak stanowił ust. 7 faktura miała zostać zapłacona przez zamawiającego w terminie do 60 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury wraz z protokołem odbioru, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 i 2 oraz ostatecznego odbioru robót, o którym mowa w ust. 4 pkt 3 – z zastrzeżeniem ust. 8 i 9.

§ 10 ust. 8 stanowił, że wykonawca był zobowiązany do każdej faktury (przejściowej i końcowej) wystawionej przez niego zamawiającemu dołączyć:

- oświadczenie, o braku udziału podwykonawców przy realizacji przedmiotu zamówienia objętego fakturą lub w przypadku korzystania z podwykonawców oświadczenia wskazującego ich nazwy, siedziby, powierzone zakresy prac związane z przedkładaną fakturą oraz przewidziane za te zakresy rac wynagrodzenia, a odpowiedni obowiązek istniał także w stosunku do dalszych podwykonawców ich podwykonawców itd. (pkt 1);

- w przypadku, gdy przedkładane wraz z fakturą oświadczenie wskazuje na podwykonawców lub na podwykonawców i ich dalszych podwykonawców dla uzyskania płatności za przedkładaną fakturę wykonawca zobowiązany był przedłożyć zamawiającemu pisemne oświadczenia podwykonawców lub podwykonawców i dalszych podwykonawców zawierające stwierdzenie o uzyskaniu należnego wynagrodzenia za etap prac przypadający na dany podmiot w zakresie przedkładanej faktury lub niebudzące wątpliwości dowody zapłaty wynagrodzenia tym podmiotom (pkt 2);

- w przypadku, gdy formą zapłaty miało być umorzenie długu pieniężnego na skutek potrącenia, czy też innego podobnego w skutkach zdarzenia prawnego, dla uznania pracy za rozliczoną miało z kolei być wymagane pisemne oświadczenie wierzyciela o uznaniu umorzenia (pkt 3).

W § 10 ust. 9 umowy ustalono, że w razie nie dostarczenia oświadczenia o występowaniu lub braku wykonawców zamawiający wstrzymuje płatność faktury do czasu przedłożenia takiego oświadczenia, a w przypadku niewypełnienia przez wykonawcę postanowień, o których mowa w ust. 8 pkt 2 i 3, zamawiający wstrzymuje płatność w części odnoszącej się do brakującego rozliczenia z podwykonawcą lub dalszym podwykonawcą na 7 dni, po czym dokonuje bezpośredniej płatności na rzecz podwykonawcy lub dalszego podwykonawcy, chyba że termin płatności ustalony w umowie pomiędzy wykonawcą i podwykonawcą lub podwykonawcą i dalszymi podwykonawcami jest dłuższy, gdyż w takim przypadku zamawiający miał dokonać płatności w tym terminie, nie dłuższym jednak niż 30 dni od dnia odebrania danego zakresu prac i otrzymania dotyczącej go faktury. Zgodnie z ust. 11 – wszelkie płatności dokonane przez zamawiającego na rzecz podwykonawców lub dalszych podwykonawców miały zwalniać zamawiającego z jego długu pieniężnego względem wykonawcy lub podwykonawcy w zakresie dokonanej zapłaty.

Stosownie do § 16 ust. 1 umowy – zmiana jej postanowień wymagała zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Załącznikiem do umowy nr (...) był opis przedmiotu zamówienia, oferta cenowa z załącznikami (załączniki nr 1.1 i nr 1.2 do SIWZ).

Strony następnie zawierały kolejno 5 aneksów do umowy nr (...), którymi nie zmieniano postanowień jej § 10, a jedynie – w związku z przebiegiem procesu budowlanego – wydłużano termin realizacji robót.

(...) S.A. jako generalny wykonawca przedstawił też inwestorowi (...) ZOZ (...) gwarancję ubezpieczeniową należytego wykonania umowy i właściwego usunięcia wad i usterek do kwoty 1.962.061,15 zł, a także polisy ubezpieczeniowe prowadzonej działalności i dowody uiszczenia składek ubezpieczeniowych.

Dowód: umowa nr (...) (k. 33-44); załącznik do umowy nr (...) – opis przedmiotu zamówienia i inne istotne postanowienia (k. 45-58); oferta cenowa z załącznikami (k. 59-117); plan sytuacyjny placu budowy (k. 118); harmonogramy rzeczowo-finansowe (k. 119-123); aneksy do umowy nr (...) (k. 155-165); gwarancja należytego wykonania umowy i właściwego usunięcia wad i usterek nr (...) (k. 124); polisy ubezpieczeniowe z potwierdzeniami uiszczenia składek (k. 125-154).

W dniu 3 grudnia 2015 r. sporządzono protokół odbioru końcowego robót obejmujących zadanie „Przebudowa pawilonów nr 15, 16 wraz z jego rozbudową o łącznik 1A – w ramach zadania inwestycyjnego na potrzeby realizowanego projektu pt. „Utworzenie (...) opieki nad Kobiętą i Dzieckiem w (...) ZOZ (...) realizowane na podstawie umowy o roboty budowlane nr (...) z 29 kwietnia 2014 r. wraz z aneksami. Zgodnie z treścią tego protokołu komisja odbiorowa – w skład której wchodziła przedstawiciele obu stron – postanowiła ona odebrać roboty objęte zgłoszeniem wykonawcy z 20 listopada 2015 r., a protokół ten stanowił protokół odbioru końcowego w rozumieniu umowy nr (...). Nadto załącznikiem do protokołu odbioru końcowego był wykaz usterek, które (...) S.A. miał usunąć do 18 grudnia 2015 r.

Protokół odbioru usunięcia usterek został sporządzony 21 stycznia 2016 r., a komisja odbiorowa stwierdziła w nim, że usterki wykazane w protokole odbioru końcowego z 3 grudnia 2015 r. zostały usunięte w terminie, tj. do 18 grudnia 2015 r., zgodnie ze zgłoszeniem wykonawcy nr 146.

Dowód: protokół odbioru końcowego robót z 3.12.2015 r. (k. 166-168); lista obecności uczestników odbioru (k. 169); uwagi z odbioru – wykaz usterek z 3.12.2015 r. (k. 170); protokół z odbioru usunięcia usterek z 21.01.2016 r. (k. 171-172).

Dnia 4 grudnia 2015 r. (...) S.A. wystawiła (...) ZOZ (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.963.587,02 zł brutto (1.596.412,21 zł netto) za roboty budowlane zgodnie z umową nr (...) z 29 kwietnia 2014 r. Faktura ta została doręczona

Szpitalowi tego samego dnia, tj. 4 grudnia 2015 r. Do faktury spółka (...) załączyła protokół zaawansowania robót nr 18 z 4 grudnia 2015 r. wraz z szczegółowym zakresem robót. Następnie 4 stycznia 2016 r. E. wystawił fakturę korygującą nr (...) (...), którą skorygował termin zapłaty wskazany w fakturze korygowanej, który oznaczono na 60 dnia od daty otrzymania faktury przez inwestora, podczas gdy powinno to być 30 dni. Fakturę korygującą doręczono 20 stycznia 2016 r., tymczasem 28 stycznia 2016 r. do faktury tej (...) ZOZ (...) wystawił notę korygującą nr (...), zgodnie z którą prawidłowa treść faktury miała być taka, że termin zapłaty to 30 dni od otrzymania faktury przez inwestora. Notę doręczono (...) S.A. 2 lutego 2016 r.

Dowód: faktura nr (...) (k. 173); protokół zaawansowania robót nr 18 (k. 174-177); faktura korygująca nr (...) (...) (k. 179); nota korygująca nr (...) (k. 178).

W dniu 21 grudnia 2015 r. (...) ZOZ (...) skierował do spółki (...) pismo, w którym wskazał, że otrzymał od spółki do zapłaty faktury VAT nr (...) (faktura końcowa) z 4 grudnia 2015 r. z terminem płatności do 30 grudnia 2015 r. oraz nr (...) z 5 października 2015 r. za prace wykonane we wrześniu 2015 r. z terminem płatności do 3 grudnia 2015 r. Jednocześnie podniósł, że nie może dokonać płatności z uwagi na brak dokumentów przewidzianych § 4 ust. 7 pkt 4 umowy nr (...) (tj. umowy z podwykonawcami określającej termin lub terminy płatności wynagrodzenia tym podwykonawcom). Stwierdził też, że wielokrotnie zwracał się już do E. o te dokumenty. Nadto Szpital dodał, że z uwagi na konieczność rozliczenia środków objętych finansowaniem zewnętrznym nie może dłużej czekać na przekazanie tych dokumentów, w związku z czym zastrzegł, że jeżeli nie wpłyną one do kancelarii (...) ZOZ (...) do 28 grudnia 2015 r., to następnego dnia złoży kwoty objęte tymi fakturami do depozytu sądowego.

Pismo doręczono (...) S.A. 28 grudnia 2015 r.

Dowód: pismo z 21.12.2015 r. z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 245-247).

W dniu 30 grudnia 2015 r. (...) ZOZ (...) złożył do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wniosek o zezwolenie na przekazanie przedmiotu świadczenia (kwoty 1.963.588 zł należnego (...) S.A. wynagrodzenia) do depozytu sądowego, powołując się na łączącą strony umowę nr (...), wykonanie objętych nią robót budowlanych ze wskazaniem na protokoły odbioru, a jednocześnie wywodząc, że z uwagi na niespełnienie przez generalnego wykonawcę wymogów określonych § 10 ust. 8 pkt 2 i 3 umowy co do prac wskazanych w protokole zaawansowania robót nr 18, nie może kwota ta zostać mu obecnie wypłacona, a wypłacona będzie mogła być dopiero, gdy warunki określone tymi postanowieniami umowy zostaną przez E. spełnione. Wraz ze złożeniem wniosku pozwany (...) ZOZ przelewał kwotę 1.963.587,02 zł na rachunek bankowy Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Dowód: wniosek o zezwolenie na przekazanie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego z 30.12.2015 r. z załącznikami (k. 181-209); przelew z rachunku – szczegóły transakcji z 30.12.2015 r. – dokument sporządzony w trybie art. 7 ustawy prawo bankowe (k. 210).

Pismem z 24 lutego 2016 r. zatytułowanym „Wystąpienie wykonawcy nr 148” E. zwrócił się do (...) ZOZ (...) i przedłożył mu oświadczenia swoich podwykonawców, że nie zalega wobec nich z płatnościami. Wśród podwykonawców, których oświadczenia przedłożyła byli (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. sp. k., Zakład (...) - med.” sp. z o.o. (...) E. powołała się na § 10 ust. 9 zdanie pierwsze umowy i domagała się zapłaty za fakturę niezwłocznie po doręczeniu tego pisma, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od wyznaczonego terminu zapłaty.

Pismo to doręczono Szpitalowi 24 lutego 2016 r.

Dowód: wystąpienie wykonawcy nr 148 z 24.02.2016 r. (k. 211-212); oświadczenie (...) S.A. (k. 213); oświadczenie (...) sp. z o.o. w W. (k. 214); oświadczenie (...) S.A. w J. (k. 215); oświadczenie (...) sp. z o.o. sp. k. (k. 216); oświadczenie Zakładu (...)” sp. z o.o. w B. (k. 217); oświadczenie (...) sp. z o.o. w S. (k. 218).

Dnia 10 marca 2016 r. (...) ZOZ (...) skierował do spółki (...) pismo, w którym wskazał, że z uwagi na niezłączenie do faktury nr (...) dokumentów, o których mowa w § 10 ust. 8 pkt 1 umowy nr (...), po stronie spółki zaistniała w chwili

nadejścia terminu płatności za tą fakturę zwłoka wierzyciela, o której mowa w art. 486 § 1 k.c., wobec czego (...) ZOZ (...) złożył przedmiot świadczenia do depozytu sądowego. Jednocześnie przyznał, że oświadczenia przewidziane § 10 ust. 8 pkt 1 umowy zawierało wystąpienie wykonawcy nr 148, ale w ocenie Szpitala jego rzetelność jest wątpliwa, gdyż na terenie inwestycji zaobserwowano wykonujący roboty budowlane podmiot oznaczony jako (...)S. S.", który nie jest wymieniony w stanowiącym załącznik do tego wystąpienia wykonawcy oświadczeniu. Dalej pozwany ZOZ wskazał, że ze względu na złożenie wystąpienia wykonawcy nr 148 zwolnieniu z depozytu sądowego ulegnie kwota 542.015,11 zł jako kwota dotycząca ujawnionych i rozliczonych podwykonawców (co miało nastąpić i tak przy przychylnym dla spółki (...) założeniu, że „I.R.B.S. S.” nie stanowi dalszego podwykonawcy któregoś z podwykonawców). Co do pozostałej kwoty Szpital wskazał zaś, że w jego ocenie nadal istnieje w przypadku faktury nr (...) stan, w którym nie wiadomo jaki zakres E. wykonał siłami własnymi, a jaki poprzez podwykonawców i sytuacja ta wymaga wyjaśnienia.

Dowód: pismo z 10.03.2016 r. (k. 297-298); monochromatyczny wydruk zdjęcia (k. 299).

W dniu 23 marca 2016 r. (...) S.A. skierowała do (...) ZOZ (...) wystąpienie wykonawcy nr 150, w którym podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w wystąpieniu wykonawcy nr 148, a nadto oświadczyła, że nie ma żadnej wiedzy o podmiocie, który posługiwałby się nazwą „I.R.B.S. S.”, ani nie utrzymuje z tym podmiotem żadnych kontaktów handlowych, także poprzez swoich podwykonawców. Jednocześnie wskazała, że wielokrotnie widziała na placu budowy osoby trzecie realizujące usługi na rzecz (...) ZOZ (...) np. dostawę mebli biurowych, a ujęcie osoby w stroju tak oznaczonym na placu budowy świadczy jedynie o tym, że na jej teren wstęp miały osoby trzecie. Jednocześnie wykonawca wezwała do uiszczenia należnego jej wynagrodzenia.

Dowód: wystąpienie wykonawcy nr 150 z 23.03.2016 r. (k. 305-306).

W kwietniu 2016 r. (...) ZOZ (...) prowadził korespondencję mailową z (...) sp. z o.o., która wystąpiła z zapytaniem o potwierdzenie, czy (...) S.A. dokonała odbioru końcowego oraz, czy była zgłoszona jako podwykonawca tej spółki. Szpital w odpowiedzi wskazał na daty dokonania odbiorów, powołał się na złożenie kwoty wskazanej w fakturze końcowej do depozytu sądowego oraz zaznaczył, że (...) sp. z o.o. nie była zgłoszona jako podwykonawca.

Dowód: korespondencja e-mail z okresu od 08.04.2016 r. do 12.04.2016 r. (k. 249).

(...) ZOZ (...) pismem z 15 kwietnia 2016 r. oświadczył (...) S.A., że brak wiedzy wykonawcy co do „I.R.B.S. S.” uważa za bardzo niepokojący oraz że w jego ocenie świadczy to o naruszeniu przez generalnego wykonawcę art. 652 k.c. i art. 21 prawa budowlanego. Według Szpitala ubiór sfotografowanej osoby świadczył o budowlanym charakterze wykonywanej przez nią pracy. Dodatkowo Szpital powołał się na korespondencję mailową prowadzoną z (...) sp. z o.o.

W kwestii dokonywania zwolnień z depozytu sądowego (...) ZOZ (...) załączył do pisma złożone przez siebie wnioski w tym zakresie datowane na 7 stycznia i 10 marca 2016 r. dotyczące kwot odpowiednio 542.015,11 zł oraz 103.825 zł.

Dowód: pismo z 15.04.2016 r. (k. 300); wniosek o wydanie depozytu sądowego z 7.01.2016 r. (k. 303-304); wniosek o częściowe wydanie depozytu sądowego z 10.03.2016 r. (k. 301-302).

Dnia 19 kwietnia 2016 r. do korespondencji e-mail ustosunkowała się (...) S.A. w wystąpieniu wykonawcy nr 152, w którym podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, a nadto wyjaśniła, że (...) sp. z o.o. nie jest jej podwykonawcą, a jedynie producentem i dostawcą elementów stolarki aluminiowo-szklanej, a fakt wykonywania przez ten podmiot dostaw jest znany (...) ZOZ (...) od początku realizacji umowy. E. zakwestionował też podnoszone przez (...) ZOZ (...) zarzuty jakoby brak wiedzy dotyczącej podmiotu „I.R.B.S. S.” świadczył o naruszeniu art. 652 k.c. i art. 21a prawa budowlanego.

Dowód: wystąpienie wykonawcy nr 152 z 19.04.2016 r. (k. 307-309).

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie postanowieniem z 1 sierpnia 2016 r. (sygn. akt II Ns 162/16) oddalił wniosek (...) ZOZ (...) z 30 grudnia 2015 r. o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia

do depozytu sądowego. Postanowienie doręczono pełnomocnikowi spółki (...) 26 sierpnia 2016 r. Zażalenie na to postanowienie oddalił Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z 29 listopada 2016 r. w sprawie II Cz 2041/16.

Dowód: postanowienie SR Szczecin-P. i Zachód z 1.08.2016 r. (k. 219-223); postanowienie SO w Szczecinie z 29.11.2016 r. (k. 250-254).

W dniu 29 września 2016 r. (...) ZOZ (...) zapłacił (...) S.A. za fakturę nr (...) z 4 grudnia 2015 r. przelewem na rachunek bankowy spółki.

Dowód: potwierdzenie realizacji przelewu z 29.09.2016 r. (k. 180).

Dnia 16 grudnia 2016 r. (...) ZOZ (...) zostało doręczone ostateczne przedprocesowe wezwanie do zapłaty datowane na 15 grudnia 2016 r., w którym (...) S.A. domagała się zapłaty kwoty 116.201,31 zł tytułem odsetek za brak płatności wynagrodzenia jej należnego na podstawie umowy w kwocie 1.963.587,02 zł (zgodnie z fakturą końcową nr FS-742/15/S z 4.12.2015 r.) w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, liczonych za okres od 4 stycznia 2016 r. (tj. od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego udokumentowanego fakturą końcową) do 29 września 2016 r. (tj. dnia zapłaty) – wraz z odsetkami dochodzonymi od tak skapitalizowanych odsetek. Jednocześnie spółka (...) wskazała na prawomocne oddalenie przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wniosku (...) ZOZ (...) o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego. Skoro zaś wniosek ten został oddalony, to wpłata należnej spółce (...) kwoty na rachunek depozytowy sądu nie stanowi spełnienia świadczenia zgodnie z art. 470 k.c.

Wobec tego E. zażądał, aby (...) ZOZ (...) uiścił wskazaną kwotę w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania na wskazanych rachunek bankowy spółki.

Do powyższego wezwania (...) ZOZ (...) odniósł się pismem z 20 grudnia 2016 r., w którym odmówił zapłaty żądanej kwoty, a nadto wskazał, że w jego ocenie E. spełnił warunki do uzyskania płatności dopiero w trakcie postępowań o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego – a nadto po upływie terminów płatności, na co miał wskazać Sąd Okręgowy w postanowieniu w sprawie II Cz 2041/16 oddalając zażalenie. Według Szpitala wyłączną przyczyną wszczęcia postępowania o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego i wszelkie związane z tym konsekwencje leżą po stronie spółki (...).

Dowód: ostateczne przedprocesowe wezwanie do zapłaty z 15.12.2016 r. z załącznikami (k. 224-228); pismo z 20.12.2016 r. (k. 261).

Sąd zważył, co następuje:

Powodowa spółka domagała się w niniejszej sprawie zapłaty przez pozwaną Szpital kwoty 116.202 zł stanowiącej odsetki naliczone w stosunku rocznym od kwoty 1.963.587,02 zł za okres 270 dni przy oprocentowaniu wynoszącym 8%. Powódka wyjaśniała przy tym, że okres, za który domaga się zapłaty odsetek, rozpoczął się od 4 stycznia 2016 r. – jako dnia następującego po dniu płatności faktury końcowej nr FS-742/15/S zgodnie z § 10 ust. 4 pkt 3 umowy nr (...) – do 29 września 2016 r. – jako dnia spełnienia świadczenia pieniężnego w kwocie 1.963.587,02 zł, tj. zapłaty wynagrodzenia za zrealizowane na podstawie umowy roboty budowlane, za które powódka wystawiła fakturę VAT nr (...). Ustalenia oprocentowania odsetek powódka upatrywała w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, poz. 1830), a to z uwagi na zawarty w niej przepis przejściowy – art. 55 ust. 2, który w przypadku transakcji handlowych zawieranych w wyniku przeprowadzenia na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. 2013, poz. 907 ze zm.) postępowań o udzielenie zamówienia publicznego wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej nakazywała stosowanie przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w dotychczasowym brzmieniu. Wysokość stawki żądanych przez powódkę odsetek wynikała z art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa.

Pojęcie „transakcja handlowa” zostało zdefiniowane art. 4 pkt 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych jako „umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością”. Tymczasem art. 2 wskazuje, że ustawę stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są m.in. przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. 2010, Nr 220, poz. 1447 ze zm.) oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. 2010, Nr 113, poz. 759 ze zm.), tj. jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych. Zgodnie zaś z art. 9 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. 2013, poz. 885 ze zm.) sektor finansów publicznych tworzą samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. W świetle powyższych przepisów łącząca strony umowa nr (...) była transakcją handlową, gdyż została zawarta przez przedsiębiorcę – powodową spółkę (...) oraz samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej – pozwanego (...) ZOZ (...).

Podstawę prawną roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie przez powódkę stanowił tym samym art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), zgodnie z którym w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3. Z kolei zgodnie z art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stawka odsetek za zwłokę jest równa sumie 200% [a zatem dwukrotności] podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2%, z tym że stawka ta nie może być niższa niż 8%.

Przepisami, o których mowa w art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej są m.in. art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908), stanowiące podstawę kompetencyjnej wyposażającej Radę Polityki Pieniężnej w kompetencję do ustalania wysokości stóp procentowych NBP. Stosownie zaś do § 2 uchwały Nr 1/2015 Rady Polityki Pieniężnej z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie stopy referencyjnej, oprocentowania kredytów refinansowych, oprocentowania lokaty terminowej oraz stopy redyskontowej weksli w Narodowym Banku Polskim (Dz. Urz. NBP z 2015 r. poz. 2) oprocentowanie kredytu refinansowego udzielanego pod zastaw papierów wartościowych, zwanego dalej „kredytem lombardowym”, wynosi 2,50%, począwszy od wejścia w życie uchwały, które – stosownie do § 8 – nastąpiło 5 marca 2015 r. Zaznaczenia przy tym wymaga, że prawodawca ma w tym miejscu na myśli stopę oprocentowania wyrażaną w punktach procentowych (pp).

Obliczenie stopy odsetek należnych wierzycielowi na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych następuje w związku z powyższym zgodnie z następującym równaniem: $2,5 \text{ pp} \times 200\% + 2 \text{ pp} = 7 \text{ pp}$.

Z uwagi zaś na to, że tak określona stopa oprocentowania jest niższa niż minimalna ustanowiona przez ustawodawcę w art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej, toteż powódce należały się odsetki w wysokości minimalnych odsetek ustalonych przez ustawodawcę z tego tytułu, tj. według stopy wynoszącej 8% (punktów procentowych) – co nadto nie było między stronami sporne.

Pozwany swoją obronę opierał na podniesieniu zarzutu spełnienia świadczenia w trybie art. 467 w zw. z art. 470 k.c., tj. poprzez złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Zgodnie z art. 467 k.c. poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego: 1) jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela; [...] 4) jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Art. 470 k.c. z kolei stanowi, że ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia i zobowiązuje wierzyciela do zwrotu dłużnikowi kosztów złożenia.

Sama czynność „składania przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego” przebiega przy tym zazwyczaj w ten sposób, że najpierw dłużnik składa do sądu wnioski o wyrażenie przezeń zgody na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, a dopiero po uzyskaniu takiej prawomocnej zgody świadczenie to rzeczywiście do tego depozytu składa – np. wpłaca określoną kwotę pieniężną na rachunek depozytowy sądu. Rozstrzygając wniosek dłużnika sąd jednocześnie określa pod jakim warunkiem wierzyciel będzie mógł odebrać przedmiot świadczenia z depozytu.

Na tle powyższych przepisów wskazuje się jednocześnie, że trwale skutki prawne wywołuje jedynie takie złożenie do depozytu sądowego, które ustawodawca określił jako „ważne”. natomiast nie jest „ważne” złożenie do depozytu, jeżeli brak było dla niego podstaw materialnoprawnych [por. postanowienie SN z 17 marca 1970 r., II CR 159/70, OSNCP 1970/11/209]. O „ważności” złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie przesądza przy tym okoliczność, że złożenie następuje za zezwoleniem sądu w postępowaniu nieprocesowym (art. 693² k.p.c.), lecz istnienie materialnoprawnej podstawy uzasadniającej dokonanie takiej czynności [por. wyrok SA w Katowicach z 3 lutego 2016 r. I ACa 721/15, L.]. W razie sporu, czy złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nastąpiło z przyczyny przewidzianej przez prawo materialne oraz czy złożony przedmiot świadczenia był zgodny z treścią zobowiązania – rozstrzygnięcie musi nastąpić w odrębnym postępowaniu. W zależności od okoliczności sprawy, w tym treści postanowienia sądu zezwalającego na złożenie świadczenia do depozytu, a zwłaszcza warunków, pod jakimi ma zostać wydany wierzycielowi przedmiot depozytu, rozstrzygnięcie w tym zakresie może w szczególności nastąpić: 1) w postępowaniu nieprocesowym o wydanie depozytu sądowego uprawnionemu; 2) w procesie z powództwa dłużnika o zasądzenie świadczenia wzajemnego, o zwrot zastawu itp., względnie o ustalenie, że złożenie do depozytu było ważne i że w jego wyniku doszło do wykonania zobowiązania; 3) z powództwa wierzyciela o spełnienie świadczenia, względnie o ustalenie, że złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu nie było ważne [por. R. M. w: red. K. O., Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis 2017, komentarz do art. 467 k.c.].

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy pozwany wywodził, że z uwagi na niewykonanie przez powódkę zaciągniętych przez nią na mocy § 10 ust. 8 umowy nr (...) zobowiązań - tj. niezłożenia wraz z fakturą końcową nr FS 742/15/S oświadczenia powódki dotyczącego tego czy, a jeżeli tak, to w jakim zakresie objęte wynagrodzeniem wskazanym w tej fakturze roboty budowlane były wykonywane przez nią poprzez podwykonawców, oraz oświadczeń tychże podwykonawców co do tego, że powódka wypłaciła im należne wynagrodzenie z tytułu wykonanych przez nich robót budowlanych – w istocie nie wie kto jest jego wierzycielem (wskazywał tu na postanowienia umowne pozwalające mu na dokonywanie bezpośrednich płatności na rzecz podwykonawców powódki, w przypadku, gdyby ona nie dochowała tego obowiązku), względnie – świadczenie nie może być spełnione na rzecz powódki właśnie z uwagi niewykonania przez nią zobowiązania zaciągniętego na mocy § 10 ust. 8 umowy (w takim przypadku uprawnienie do powstrzymania się z wypłatą należności dla powódki przez pozwanego ustanawiał § 10 ust. 9 umowy).

W świetle pisma pozwanego z 21 grudnia 2015 r. skierowanego do powódki (w którym wzywał do przedłożenia umów z podwykonawcami i innych wymaganych dokumentów w terminie do 28 grudnia 2015 r., a jednocześnie wskazywał, że do końca roku musi rozliczyć uzyskane na realizowane przez powódkę roboty zewnętrzne finansowanie i nie może dłużej czekać na przedłożenie tych dokumentów) wnioskować można, że w istocie złożenie przez pozwanego przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, czy raczej podjęcie takiej, w rezultacie nieskutecznej, próby poprzez złożenie wniosku o wyrażenie zgody na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego 30 grudnia 2015 r. i jednoczesne wpłacenie należnej powódce z faktury nr (...) kwoty 1.963.587,02 zł na rachunek Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, miało na celu rozliczenie uzyskanego finansowania zewnętrznego przed końcem 2015 r. Tym niemniej zebrany w sprawie materiał dowodowy zawiera w tym zakresie jedynie poszlaki i nie pozwala na ustalenie faktów, m.in. z uwagi na brak jakichkolwiek choćby twierdzeń stron co do warunków, na jakich finansowana była inwestycja i warunków na jakich uzyskane przez szpital dofinansowanie miało zostać rozliczone.

Jednocześnie tak zachowanie się pozwanego, jak i sposób ukształtowania łączącego strony stosunku prawnego na mocy umowy nr (...), wskazuje na to, że pozwany dążył do tego, aby możliwie jak najskuteczniej zabezpieczyć się przed ewentualną solidarną odpowiedzialnością wraz z generalnym wykonawcą wobec jego podwykonawców na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie

niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz.U. 2017, poz. 933 ze zm.). W szczególności zaś na taką motywację pozwanego wskazuje uzgodniony przez strony ryczałtowy charakter wynagrodzenia generalnego wykonawcy, uprawnienie do dokonywania bezpośrednich płatności na rzecz podwykonawców ze skutkiem w postaci zwolnienia w tym zakresie inwestora z długu wobec generalnego wykonawcy (przekaz uregulowany art. 921¹ i nast. k.c.), wymóg przedkładania przez generalnego wykonawcę wraz z fakturą oświadczeń, o których mowa w § 10 ust. 8 umowy, czy wreszcie uprawnienie z § 10 ust. 9 umowy do wstrzymania płatności w razie nieprzedłożenia przez generalnego wykonawcę stosownych dokumentów (oświadczeń). Co należy przy tym zaznaczyć, powódka zgadzała się z takimi postanowieniami umownymi i nie kwestionowała tego, że ciążył na niej obowiązek przedłożenia wraz z fakturą oświadczeń, o których mowa w § 10 ust. 8 umowy, a wreszcie oświadczenia te złożyła 24 lutego 2016 r. wraz z pismem do pozwanego zatytułowanym „Wystąpienie wykonawcy nr 148”, tym samym wypełniając swoje zobowiązania umowne w tym zakresie.

O ile przy tym w ocenie Sądu pozwany zasadnie mógł na podstawie § 10 ust. 9 umowy nr (...) wstrzymać się z płatnością na rzecz powódki za fakturę nr (...) z uwagi na nieprzedłożenie przed 24 lutego 2016 r. oświadczeń podwykonawców, o których mowa w § 10 ust. 8 umowy, o tyle po tej dacie odmowa wypłaty wynagrodzenia za strony pozwanego była bezzasadna.

Przede wszystkim trzeba w tym miejscu wskazać, że w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiła żadna z sytuacji wskazanych w art. 467 k.c., która uzasadniałaby wystąpienie przez pozwanego do sądu o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego ani do faktycznego złożenia tego świadczenia (wpłaty na rachunek bankowy sądu) wraz ze złożeniem wniosku, a przed jego, choćby nieprawomocnym, rozpoznaniem. Przede wszystkim należy podkreślić, że nie zaistniała sytuacja, w której wskutek okoliczności, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności, nie wiedziałby, kto jest wierzycielem, albo nie znał miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela. Zgodnie z treścią łączącego strony stosunku umownego wierzycielem z tytułu wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane (realizację umowy) była powodowa Spółka, a nie żaden inny podmiot, w szczególności zaś nie podwykonawcy powodowej Spółki, jak twierdził pozwany. Nawet bowiem w przypadku, w którym pozwany odpowiadałby jako inwestor solidarnie z powódką (generalnym wykonawcą) wobec jej podwykonawców na podstawie art. 647¹ § 5 k.c., to nie odpowiadałby wobec tego podwykonawcy z tytułu tego długu wobec generalnego wykonawcy obejmującego należne mu wynagrodzenie, lecz z tytułu innego długu wobec podwykonawcy. Co istotne, nie zmienia tego fakt, że strony w łączącej je umowie przewidziały możliwość bezpośrednich płatności przez inwestora podwykonawcom (dokonywania przekazu a zatem upoważnienia inwestora do zapłaty podwykonawcy a podwykonawcy do jej przyjęcia), gdyż w takim przypadku inwestor zaspokajając wierzytelność podwykonawcy spłacałby dług generalnego wykonawcy, jednocześnie uzyskując w odpowiednim zakresie umorzenie swojego długu wobec generalnego wykonawcy.

W rozpoznanej sprawie nie zachodziła także sytuacja, w której złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uzasadnione było tym, że z powodu okoliczności dotyczących wierzyciela świadczenie nie może być spełnione, gdyż wskazana w art. 467 § 4 k.c. przesłanka złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego musi zaistnieć obiektywnie, a nie jedynie w subiektywnym przekonaniu dłużnika [por. R, M. w: red. K. O., Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis 2017, komentarz do art. 467 k.c.]. Tymczasem zawarte w § 10 ust. 9 umowy nr (...) postanowienie jedynie wyposażało pozwanego w kompetencję powstrzymania się z zapłatą z uwagi na niedochowanie warunków wskazanych w § 10 ust. 8, a nie nakładało jednocześnie nań obowiązku skorzystania z tej kompetencji.

W tym kontekście za nieprzekonywające należało uznać okoliczności i zarzuty wobec powódki podnoszone przez pozwanego już po wykonaniu przez nią zobowiązania z § 10 ust. 8 umowy 24 lutego 2016 r., albowiem zostały one wiarygodnie wyjaśnione przez powódkę w dalszych pismach kierowanych do pozwanego a zatytułowanych „Wystąpienie wykonawcy nr 150” oraz „Wystąpienie wykonawcy nr 152”. Wreszcie zaznaczenia wymaga – że wbrew stanowisku pozwanego – zakres przyznanej mu § 10 ust. 9 umowy kompetencji nie obejmował wstrzymania się z zapłatą tylko z tego powodu, że subiektywnie uznał on powódkę w jakimś zakresie za nierzetelną (co miałoby się objawiać w ukrywaniu innych, niż wskazani w oświadczeniu, podwykonawców). Skuteczne dalsze powstrzymywanie

się przez pozwanego z zapłatą na podstawie § 10 ust. 9 umowy wymagałoby tym samym udowodnienia przez niego (stosownie do art. 6 k.c.), że powódka nie wykonała zobowiązania z § 10 ust. 8 umowy – a zatem, np. że na budowie faktycznie roboty jako podwykonawca powódki wykonywał podmiot posługujący się nazwą „I.R.B.S. S.” (podczas gdy jedynym dowodem w tym zakresie przedstawianym przez pozwanego był monochromatyczny wydruk fotografii niskiej jakości przedstawiający osobę w odblaskowej kamizelce z takim napisem), bądź też, że dostawca stolarki w rzeczywistości występował w charakterze podwykonawcy. Żadna z takich okoliczności nie została jednak udowodniona. A poza tym rzekome wątpliwości co do tego czy podmiot o nazwie „ (...)R.B.S. S.” był podwykonawcą spółki (...) pozwany ZOZ powziął dopiero w marcu 2016 r. (vide pismo nr (...)), a więc długo po tym kiedy zdecydował się na wpłatę wynagrodzenia powódki na rachunek depozytowy Sądu Rejonowego Szczecin-P. i Zachód, a także już po otrzymaniu „Wystąpienia wykonawcy nr 148” z 24 lutego 2016 r., które jednoznacznie wymieniało podmioty będące podwykonawcą spółki (...).

W związku z powyższym – w świetle przesłanek materialnoprawnych – złożenie przez pozwanego przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego (niezależnie od prawomocnego oddalenia wniosku o wyrażenie zgody na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego) okazało się nieskuteczne, a w konsekwencji nie wywołało skutków z art. 470 k.c., a tym samym zapłata przez pozwanego należnej powódce z tytułu prac objętych fakturą nr (...) kwoty 1.963.587,02 zł w dniu 29 września 2016 r. nastąpiło po terminie zapłaty określonym w wystawionej na podstawie umowy fakturze (wezwanie w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych).

Tym niemniej roszczenie o zapłatę odsetek dochodzone w niniejszej sprawie przez powódkę okazało się zasadne tylko częściowo, tj. za okres od 1 marca do 29 września 2016 r., a więc w przeważającym zakresie. Jak już bowiem wskazano powódka wykonała ciężące na niej na podstawie § 10 ust. 8 umowy zobowiązanie dopiero 24 lutego 2016 r., kiedy to przedłożyła pozwanemu stosowne oświadczenia. Jednocześnie – biorąc pod uwagę, że zgodnie z umową oświadczenia te powinny być załączone do wystawionej przez powódkę faktury VAT, a ta z kolei płatna w terminie 30 dni – należało uznać, że pozwanemu potrzebny był odpowiedni termin od dnia doręczenia brakujących dokumentów, pozwalający na dokonanie ich weryfikacji. W związku z tym Sąd uznał, że takim odpowiednim terminem będzie termin pięciodniowy (trzy dni robocze oraz sobota i niedziela) kończący się z 29 lutego 2016 r. Powódce tym samym należały się odsetki za okres 213 dni, w wysokości wynikającej z poniższego równania:

tj. w kwocie – po zaokrągleniu do jedności (pełnych złotych) – 91.670 zł.

Ponadto zgodnie z art. 482 § 1 k.c. powódka mogła domagać się naliczania odsetek od zaległych odsetek od chwili wytoczenia o nie powództwa, tj. od 23 grudnia 2016 r. w wysokości odsetek określonych art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej. Powódka wezwała przy tym pozwanego o zapłatę odsetek, od których na podstawie art. 482 § 1 k.c. mogła domagać się dalszych odsetek, pismem z 15 grudnia 2016 r. doręczonym w następnym dniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekła jak w punkcie I. sentencji, uwzględniając powództwo we wskazanym zakresie, zaś w pozostałej części je oddalając (punkt II.).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. sentencji na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 100 i art. 98 § 1 k.p.c. rozdzielając między stronami obowiązek wzajemnego zwrotu poniesionych kosztów procesu stosownie do stopnia w jakim wygrały sprawę, przy czym powódka wygrała w zaokrągleniu w 79%, a pozwany w 21%.

Na poniesione przez powódkę - w łącznej wysokości 11.228 zł - koszty procesu złożyła się opłata od pozwu w wysokości 5.811 zł (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym (art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c.) w wysokości 5.400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Natomiast na poniesione przez pozwanego w łącznej wysokości 5.417 zł koszty procesu, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika (radcy prawnego w wysokości 5.400 zł (do § 2 pkt 6 ww. rozporządzenia) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając na uwadze wyżej wskazany stopień wygrania sprawy przez strony, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw poniesione przez powódkę wyniosły 8.870,12 zł, a przez pozwanego 1.137,57 zł. W wyniku wzajemnej kompensaty pozwany winien w związku z tym zwrócić powódce kwotę 7.732,55 zł tytułem kosztów procesu.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się wyłącznie na dowodach z dokumentów (art. 244 i art. 245 k.p.c.) oraz innych dowodach pisemnych (art. 309 k.p.c.) przedstawionych przez strony, które nie były przez nie kwestionowane, ani też nie budziły wątpliwości Sądu. Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała przy tym przede wszystkim treść umowy nr (...), niesporny – a nadto poparty protokołami odbioru – fakt dokonania odbioru robót, wystawiona przez powódkę faktura nr (...) wraz z korektami i wreszcie pismo powódki z 24 lutego 2016 r. „Wystąpienie wykonawcy nr 148” wraz z załączonymi do niego oświadczeniami.